

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 20/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 października 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 527/18.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy przepisów postępowania: 1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów ocenianych z uwzględnieniem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w postaci przyznania wiarygodności dowodom niekorzystnym dla oskarżonej B. T., a niewiarygodności dowodom dla niej korzystnym poprzez:

a) uznanie, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy kontrola prowadzona przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w L., dotycząca prawidłowości i rzetelności transakcji sprzedaży D. M. na rzecz oskarżonej, nie stwierdziła nieprawidłowości;

b) uznanie w przeważającej części za jedyne wiarygodne źródło informacji o przebiegu współpracy handlowej oskarżonej z D. M. i oparcie ustaleń stanu faktycznego a w konsekwencji uznanie winy oskarżonej, na dokumentach pochodzących os organów skarbowych,

pomimo, że nie przeprowadziły one ustaleń dotyczących zakwestionowanych dostaw od D. M., w tym skąd pochodziły materiały wykorzystywane przez oskarżoną w inwestycjach realizowanych w 2007 i 2008 roku, skoro nie dokonywała zakupów gdzie indziej niż u D. M., oraz upatrywały winy oskarżonej za niesprawdzenie tego kontrahenta;

c) przyjęcie za wiarygodne zeznań świadka M. S. w sposób wybiórczy i dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie niekorzystnym dla oskarżonej, z pominięciem tych treści korzystnych dla oskarżonej;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak analizy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności:

a) w postaci zeznań świadków M. S. i A. S. w zakresie w jakim przyznają, że kontrola skarbową prowadzona przez

	<p>Urząd Skarbowy w T., dotycząca transakcji oskarżonej z D. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) nie stwierdziła nieprawidłowości oraz, że w okresie objętym zarzutem organy skarbowe nie posiadały wiedzy, aby D. M. prowadził proceder polegający na wystawianiu fikcyjnych faktur VAT;</p> <p>b) w postaci protokołu kontroli skarbowej przeprowadzonej przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w L., dotyczącej prawidłowości i rzetelności transakcji sprzedaży D. M. na rzecz oskarżonej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, mającym charakter polemiczny, nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez</p>			

sąd I instancji
oceny zebranego w
sprawie materiału
dowodowego, ani
też poczynionych
na podstawie tego
materiału
dowodowego
ustaleń faktycznych
odnośnie sprawstwa
oskarżonej B. T..
W związku z
powyższym kontrola
apelacyjna
uzasadnia
twierdzenie, że
zaskarżony wyrok
został, tak jak
tego wymaga norma
zawarta w art. 410
k.p.k., prawidłowo i
w pełni oparty na
poprawnie
dokonanej ocenie
materiału
dowodowego,
zgromadzonego i
ujawnionego w toku
postępowania.

W pierwszej
kolejności
podkreślić należy,
iż ponad wszelką
wątpliwość D. M.
prowadzący firmę
pod nazwą (...) z/
s w L. faktycznie nie
prowadził
działalności
gospodarczej, której
przedmiotem miał
być handel
materiałami
budowlanymi typu
rury stalowe, czy
kręgi betonowe.
Działania D. M.
polegały na
wystawianiu tzw.

"pustych faktur VAT", które nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji. Słusznie zatem Sąd merytoryczny ustaleń w tym zakresie dokonał w oparciu o wyniki kontroli skarbowej przeprowadzonej w przedsiębiorstwie oskarżonej B. T. o nazwie (...) z siedzibą w T.. Wyniki tejsze kontroli wykazały, że dostawy materiałów wyszczególnionych na fakturach objętych kontrolą, dokonywane przez D. M. do firmy oskarżonej nie mogły mieć miejsca bowiem wymieniony nie prowadził faktycznego handlu tymi towarami. Okoliczności, które świadczą o fikcyjnym handlu D. M. materiałami wykorzystywanymi w budownictwie, zostały w sposób przekonujący wykazane w decyzjach wydawanych przez właściwe miejscowo organy kontroli skarbowej. Z ich treści wynika, iż D. M. nie dysponował placami i magazynami do składowania tychże materiałów, ani

maszynami do dokonywania przeladunków wielkogabarytowych towarów jak rury stalowe czy kręgi betonowe. Nie miał też możliwości ich dostarczania ze względu na brak odpowiednich środków transportu i brak pracowników. Dostawcy na jakich wskazywał wymieniony w składanych wyjaśnieniach nie potwierdzili współpracy i zawierania jakichkolwiek transakcji z firmą (...).

Słusznie więc uznał Sąd I instancji, że oskarżona doskonale zdawała sobie sprawę z procederu którym trudnił się D. M. ze względu na skalę ich wzajemnej współpracy. Jak wynika z ustaleń organów skarbowych D. M. wystawił dla oskarżonej w 2007 roku i 2008 roku łącznie aż 102 faktury i był jednym z głównych dostawców materiałów budowlanych do jej firmy. Oskarżona nie podpisała żadnej umowy z firmą

(...) a wszystkie transakcje zawierała ustnie przez telefon. Poza tym, oskarżona nie dysponowała żadnymi dowodami, które potwierdzałyby faktyczny zakup materiałów w firmie (...) (załączone wyciągi bankowe bynajmniej nie potwierdzają faktu faktycznych zdarzeń gospodarczych lecz mogą być jedynie dowodem na to, kto, kiedy, na rzecz kogo i w jakiej wysokości dokonał wpłaty określonej kwoty pieniężnej). Trudno również - w świetle wszystkich zebranych w sprawie dowodów - uznać za wiarygodne, aby oskarżona nie miała świadomości, że uczestniczy w nielegalnym procederze D. M., mając na względzie okoliczność, że ceny materiałów nabywanych przez oskarżoną od wymienionego były dwukrotnie wyższe od cen proponowanych przez konkurencyjne firmy. Zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wskazują, że działające w

normalnym obrocie gospodarczym podmioty nie stosują bez żadnego nadzwyczajnego uzasadnienia cen znacznie wyższych od tych stosownych przez inne firmy. Wręcz przeciwnie poszukuje się na rynku towarów nie tylko w atrakcyjnych cenach, ale też oczywiście w dobrej jakości - postępowanie oskarżonej w tym względzie przeczy zdrowemu rozsądkowi. Tym samym tłumaczenia oskarżonej, iż godziła się na takie ceny z uwagi na to, że D. M. czekał na zapłatę, do momentu kiedy będzie miała gotówkę, nie dają się pogodzić zasadami logiki. Poza tym, sama gotówkowa forma zapłaty stwarzała wrażenie zamiaru ukrycia rzeczywistych intencji stron i wiążących je stosunków gospodarczych. Wreszcie wskazać należy, iż oskarżona nie podjęła żadnych środków ostrożności nawiązując współpracę z wyżej wymienionym - co sama przyznała. Tymczasem

racjonalnie działający przedsiębiorca, angażując się w zawieranie poważnych transakcji, na duże kwoty, weryfikuje swoich kontrahentów. Oskarżona nie była bynajmniej nowicjuszem w prowadzeniu działalności gospodarczej, miała wieloletnie doświadczenie, uczestniczyła w przetargach (i je realizowała) dla organów administracji samorządowej. Zdaniem sądu odwoławczego oskarżoną zgubiła nadmierna pewność siebie, oraz chęć dużego, pozornie łatwego i szybkiego zysku (bez zważania na aspekt legalności obrotu), a w konsekwencji poniosła odpowiedzialność za wszelkie nieprawidłowości związane z wystawianiem faktur VAT przez D. M..

Nie stanowi potwierdzenia tezy o niewiedzy oskarżonej co do wystawiania przez D. M. faktur VAT

poświadczających
nieprawdę, wynik
kontroli
przeprowadzonej w
firmie (...) przez
Naczelnika
Pierwszego Urzędu
Skarbowego w L.,
w związku z
prowadzoną
kontrolą podatkową
u oskarżonej, który
nie wykazał żadnych
nieprawidłowości.
Podkreślić należy, iż
niniejsza kontrola w
firmie (...) miała
na celu wyłącznie
sprawdzenie, czy
wymieniony był
czynnym,
zarejestrowanym
podatnikiem
podatku od towarów
i usług oraz czy
poddane kontroli
faktury z lipca
2007 roku były
uwzględnione w
rejestrach VAT –
owskich. Zresztą z
zeznań świadków
M. S. i A.
S., kontrolerów
skarbowych,
wykonujących
czynności kontrolne
w firmie oskarżonej,
wynika, iż kontrola
Urzędu Skarbowego
w L.
przeprowadzona
została tylko w
zakresie
wystosowanego
przez świadków
zapytania,
sprowadzającego się
do uzyskania
informacji czy firma

(...) działała w lipcu 2007 roku(tego okresu dotyczyła kontrola w firmie oskarżonej)a tym samym czy wymieniony w tym czasie był czynnym podatnikiem VAT oraz czy wystawione przez niego w tym okresie faktury, objęte kontrolą, zostały wykazane w rejestrach VAT-owskich za lipiec 2007 rok.

Niezasadny był, zawarty przez apelującego w uzasadnieniu środka odwoławczego, zarzut ustalenia stanu faktycznego w oparciu o dokumenty pochodzące od organów skarbowych, pomimo, iż organy te nie ustaliły, skąd jeśli nie od D. M., pochodziły materiały wykorzystane przez oskarżoną w inwestycjach realizowanych w 2007 i 2008 roku. Zważyć należy, iż istotą kontroli skarbowej przeprowadzanej w firmie oskarżonej było sprawdzenie, czy transakcje dokonywane pomiędzy oskarżoną a D. M. znajdowały

odzwierciedlenie w fakturach wykorzystanych przez wymienioną do rozliczeń podatkowych.

Organy skarbowe nie były zatem zobowiązane do ustalania innych kontrahentów, od których oskarżona mogła nabywać materiały do inwestycji prowadzonych w 2007 i 2008 roku.

Niezasadne są twierdzenia skarżącego jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. oceniając zeznania świadka M. S.. Jakkolwiek świadek stwierdziła, że oskarżona mogła opierać swoje przekonanie, co do tego, że D. M. jest rzetelnym kontrahentem, na wynikach kontroli przeprowadzonej w firmie (...) przez Urząd Skarbowy w L., w związku z kontrolą skarbową podjętą w firmie oskarżonej, to zauważyć należy, iż sprowadzała się ona tylko to wykazania, iż D. M. był w lipcu 2007 roku czynnym, zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług a wystawione

przez niego faktury w tym okresie były uwzględnione w rejestrach VAT – owskich. Tym samym kontrola ta nie przesądzała o tym, że wystawiane przez niego faktury są rzetelne i mogą stanowić podstawę rozliczeń podatkowych.

Podnieść przy tym należy, iż rzeczowa kontrola – jak wskazała świadek M. S. – dokonana została tylko w zakresie wskazanym przez kontrolerów skarbowych, realizujących czynności kontrolno – skarbowe w firmie oskarżonej B. T.. Z kolei zakres ten mógł obejmować tylko wskazane powyżej ustalenia, ponieważ kontrolerzy ci, nie mogli żądać od Urzędu Skarbowego w L. uzyskania informacji wiążących się z przeprowadzeniem w firmie (...) czynności kontrolnych, odpowiadających czynnościom podejmowanym w firmie oskarżonej.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 7 k.p.k w zw. z art. 410 k.p.k.. Treść zarzutu

wskazuje, iż skarżący upatruje naruszenia powołanych przepisów w tym, że Sąd I instancji nie uwzględnił w sposób dostateczny dowodów w postaci zeznań świadków M. S. i A. S. oraz protokołu z kontroli skarbowej przeprowadzonej w firmie (...) przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w L., które miały wskazywać na rzetelność transakcji dokonywanych przez oskarżoną z D. M.. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku tudzież protokoły z rozpraw na których przesłuchiwani byli wskazani świadkowie wskazują, że Sąd Rejonowy uwzględnił ten materiał dowodowy i poddał go ocenie odzwierciedlającej zasady wyrażone w treści art. 7 k.p.k, która to niestety nie odpowiada oczekiwaniom skarżącego. Tymczasem nie stanowi naruszenia art. 7 k.p.k w zw. z art. 410 k.p.k dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego

<p>lub ujawnionego na rozprawie, w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonej B. T. za winną przypisanych jej czynów. Argumentacja</p>		

<p>zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2k.k.s. przez przyjęcie, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy okoliczność, ta nie została w żaden sposób udowodniona nie wykazano wszak, aby oskarżona mogła wiedzieć w okresie współpracy z D. M., że zajmuje się on wystawianiem nierzetelnych faktur.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Analiza akt rozpoznawanej sprawy nie pozostawia cienia wątpliwości, iż oskarżona B. T. z pełną świadomością (umyślnie z zamiarem bezpośrednim)</p>			

wprowadzała organy podatkowe w błąd, co do rzeczywistego zakupu od D. M. materiałów budowlanych, ujętych w kwestionowanych fakturach VAT, co miało zasadnicze znaczenie z punktu widzenia prawidłowego ustalenia wysokości podatku należnego Skarbowi Państwa. Znamienne w tym aspekcie jest to, że figurujący na tych dokumentach D. M. w ogóle nie prowadził działalności w zakresie obrotu tymi materiałami i nie przeprowadzał takich transakcji (a zatem twierdzenia w tym względzie oskarżonej, jakoby nie wiedziała, że tenże mężczyzna wystawia faktury, które nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy - podyktowane tak ukształtowaną linią obrony - są zwyczajnie infantylne i nieakceptowalne. Były to bowiem faktury nierzetelne, które zostały przez oskarżoną - świadomą faktu nieprzeprowadzenia żadnej transakcji

- uwzględnione w prowadzonych rejestrach i składanych organowi skarbowemu deklaracjach. Właśnie w oparciu o te faktury, odnosząc się do wskazanych w ich treści wartości fikcyjnych transakcji, oskarżona zawyżała podatek VAT, narażając tym samym Skarb Państwa na uszczuplenie podatku od towarów i usług. Trudno przypuszczać, aby B. T. nie miała takiego celu, jeśli wziąć pod uwagę to, że nie sprawdziwszy rzetelności swojego kontrahenta tj. D. M., a w tym jego możliwości wywiązania się z transakcji, nie dążyła do zawarcia z nim żadnych umów na piśmie. Zaniechanie temu pozwala na uznanie, że dokonując transakcji z firmą (...) nie działała w dobrej wierze. Zwrócić należy także uwagę na fakt, iż oskarżona wszelkich rozliczeń z wymienionym dokonywała zasadniczo w formie gotówkowej - pomimo że obracano

<p>kwotami pieniędzy rządu kilkudziesięciu tysięcy złotych - co utwierdza w przekonaniu, że chodziło o ukrycie rzeczywistych intencji stron tych transakcji. W tym stanie rzeczy, należy wnioskować, że oskarżona działając w sposób ustalony przez Sąd I instancji, podawała dane niezgodne z rzeczywistością.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zebrane w sprawie dowody - wbrew argumentom apelanta - wskazują, że oskarżona wiedziała o tym, że faktury, których wystawcą był D. M., są nierzetelne (nie przedstawiają rzeczywistych zdarzeń gospodarczych) i mimo tego świadomie</p>		

uwzględniała treści tych faktur w deklaracjach i zeznaniach podatkowych.			
3.3.	Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. poprzez nieuwzględnienie przesłanek warunkowego umorzenia postępowania karnego i przyjęcie wobec oskarżonej okoliczności obciążających, co spowodowało orzeczenie kary zamiast warunkowego umorzenia postępowania karnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Realia przedmiotowej sprawy wskazują, że w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. sąd			

może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli przede wszystkim wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Z treści zaś art. 53 § 7 k.k.s wynika, że na stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego mają wpływ takie kryteria jak: rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, waga naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Tym samym, analizując zebrane w sprawie dowody zważyć należy, iż oskarżona wykorzystując nierzetelne faktury wystawiane przez D. M. do rozliczeń podatkowych miała pełną świadomość (co przekłada się

na ocenę stopnia
zawinienia) że
swoim zachowaniem
godziła w obowiązek
podatkowy
uchylając się od
regulowania
podatku na rzecz
Skarbu Państwa
przez podanie
nieprawdy w
składanych wobec
organu skarbowego
deklaracjach
podatkowych.
Niewątpliwie
dokonując tego,
działała w zamiarze
bezpośrednim.
Okoliczność ta z
kolei świadczy o
wysokim stopniu
jej zawinienia i
naganności oraz
karygodności jej
zachowania. Poza
tym, skala poczynań
oskarżonej
spowodowała
uszczerplenie
należności
publicznoprawnej
dużej wartości.
Trudno wobec tych
okoliczności zgodzić
się zatem z
twierdzeniem, że
czyny oskarżonej
pozostawały na tyle
społecznie
nieszkodliwe (aby
cechował je stopień
społecznej
szkodliwości
określony jako
nieznaczny), że
możliwe byłoby
zastosowanie wobec
niej instytucji
warunkowego

umorzenia
postępowania
karnego.
Dodatkowo, wskazać
należy - w aspekcie
argumentów
apelującego - iż
okoliczność, że za
podobny czyn w
nieodległej
przeszłości w
stosunku do
oskarżonej
warunkowo
umorzono
postępowania nie
stanowi oczywistego
asumptu, jakoby
w analizowanej
sprawie można było
postąpić w tożsamy
sposób. Zważyć
bowiem należy, iż
warunkowo
umarzając
postępowanie w
2018 roku w
sprawie II K 458/17
Sądu Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim sąd
odwoławczy nie
miał pełnego obrazu
przestępczej
działalności
oskarżonej (sprawa
niniejsza było w
toku na etapie
postępowania
przygotowawczego).
Aktualnie sytuacja
ta uległa zmianie i
w tym kontekście
- mając w polu
widzenia skalę
nielegalnych działań
oskarżonej - nie
ma najmniejszych
wątpliwości, że
stopień jej

<p>zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynów, wartość uszczuplenia podatkowego, czasokres przestępczej działalności, ocenić należy jako znaczny, a powyższa konkluzja sprzeciwia się ponownemu warunkowemu umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonej B. T..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wina oskarżonej i stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonej kształtowały się na poziomie, który w ocenie Sądu Okręgowego, wykluczał możliwość wydania decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania</p>		

karnego w stosunku do oskarżonej.			
3.4.	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary, nieadekwatnej zarówno co do właściwości i warunków osobistych B. T. (zwłaszcza nieuwzględnienie we właściwym stopniu ustabilizowanego trybu życia, incydentalnego charakteru powstałego naruszenia obowiązków podatkowych), jak i rzeczywistej wagi czynu oraz stopnia winy oskarżonej, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie wymierzenia kary, z pominięciem wpłaconych na poczet zobowiązań podatkowych w 2007 i 2008 roku przez oskarżoną kwot odsetek za zwłokę w łącznej wysokości 802.896,13 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut powyższy okazał się słuszny. W ocenie Sądu			

Okręgowego, Sąd I instancji w realiach przedmiotowej sprawy, zastosował wobec oskarżonej zbyt surową reakcję karną. Jakkolwiek w sposób prawidłowy ocenił stopień zawinienia oskarżonej i stopień społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów, to jednak nie przyłożył właściwej wagi do okoliczności wpływających łagodząco na wymiar orzeczonej kary. Niewątpliwie za taką okoliczność poczytać należało uprzednią niekaralność oskarżonej (w szczególności w chwili czynów i w kontekście jej wieku) oraz uregulowanie przez nią wszystkich należności publicznoprawnych w sprawie. Mając powyższe względy na uwadze, Sąd Odwoławczy postanowił obniżyć wymiar kar jednostkowych i kary łącznej grzywny orzeczonych wobec oskarżonej. W ocenie sądu obniżenie stawki dziennej jednostkowych grzywien z 200 złotych na 150 złotych, będzie

<p>stanowiło sprawiedliwą i wcale niebagatelną odpłatę za przypisane jej czyny, zaś kara łączna w wysokości 300 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 150 zł będzie karą stanowiącą na tyle znaczące obciążenie budżetu oskarżonej, iż spowoduje, że w przyszłości powstrzyma się ona od takich działań przestępczych jakie zostały jej przypisane w rozpoznawanej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W kontekście powyższego zarzutu apelujący sformułował również wniosek o zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zważywszy na okoliczność, iż apelujący nie</p>		

<p>sprecyzował stanowiska odnośnie wymiaru kary (w kontekście w/w zarzutu pojawił się tożsamy wniosek jak w przypadku zarzutu określonej w punkcie 3.3) przedmiotowy wniosek z powodów opisanych w punkcie 3.3 był bezzasadny. Natomiast sam zarzut w tym względzie stanowił przyczynek do zmiany orzeczonej kary z powodów szczegółowo opisanych powyżej w punkcie 3.4.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok utrzymany w mocy w zakresie wszystkich rozstrzygnięć - za wyjątkiem tych dotyczących wysokości stawek dziennych kar jednostkowych grzywn i stawki dziennej kary łącznej grzywny - związanych z uznaniem oskarżonej B. T. za winną dokonania zarzucanych jej czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia wyczerpujących dyspozycje art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. oraz art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. (punkt 1a i 1b wyroku) oraz obciążenia oskarżonej wydatkami postępowania przed Sądem I instancji.</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok co do zasady (w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej) słuszny - szczególne uzasadnienie w tym zakresie w punkcie 3.1 - 3.4 uzasadnienia, a apelacja obrońcy oskarżonej B. T. w tym względzie bezzasadna.

Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonej w zakresie popełnienia przypisanych jej przestępstw, subsumcji prawnej jej zachowań pod wskazane przepisy prawne. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były wszystkie zebrane w sprawie dowody -

<p>w tym wyjaśnienia oskarżonej, w których nie przyznała się do inkryminowanych jej czynów - które zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmieniono wyrok i obniżono wysokość jednej stawek dziennych grzywny wymierzonych za czyny I i II oraz stawki dziennej kary łącznej grzywny do 150 złotych. Nadto, obniżono liczbę stawek dziennych kary łącznej grzywny do 300.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na</p>		

wymiar orzeczonych w stosunku do oskarżonej kar jednostkowych, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu dostatecznym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary. Przy orzekaniu bowiem formy i rozmiaru kar jednostkowych Sąd I instancji słusznie miał na uwadze okoliczności obciążające, a mianowicie znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynów oskarżonej, okoliczności ich popełnienia (działanie powodujące znaczne uszczerplenie należności publicznoprawnych). Natomiast na korzyść oskarżonej Sąd meriti prawidłowo uwzględnił jej niekaralność - którą niewątpliwie należy rozpatrywać w kontekście jej wieku w chwili dokonania przypisanych jej czynów - 55 lat (obecnie oskarżona ma 68 lat - i pomimo warunkowego umorzenia postępowania

karnego w stosunku do niej w innej sprawie - może w dalszym ciągu być traktowana jako osoba niekarana). W tym kontekście zbyt mało wagi przydał sposobowi życia oskarżonej przed popełnieniem czynów (wykonywanie działalności gospodarczej przez wiele lat zanim doszło do zdarzeń objętych zarzutami oraz brak jakichkolwiek to prowadzonej działalności po ich nastąpieniu), a nadto, uregulowanie w całości wszystkich należności publicznoprawnych. W aspekcie powyższych okoliczności, należy zgodzić się ze stanowiskiem wspomnianego obrońcy oskarżonej, iż wymierzoną oskarżonej karę zasadniczą cechuje rażąca niewspółmierność w sensie jej surowości. W tym miejscu podkreślić należy, że jakkolwiek Sąd Okręgowy przyznał w tym względzie rację obrońcy oskarżonej i obniżył wymiar kar grzywnien orzeczonych w stosunku do

oskarżonej, lecz jednocześnie nie znalazł żadnych podstaw do warunkowego umorzenia wobec niej postępowania karnego. W ocenie Sądu Odwoławczego wyłącznie kara finansowa - pomimo już poniesienia fiskalnych obciążeń w związku z jej przestępczą działalnością - będzie adekwatna do całokształtu okoliczności popełnionych przestępstw oraz spełni oczekiwane cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wbrew argumentom skarżącego nie można również przeceniać przy wymiarze oskarżonej kary jej ustabilizowanego trybu życia, a już tym bardziej zdarzenia nie można uznać za incydentalne, czy też ten fakt wyolbrzymiać. Stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonej czynów należy ocenić jako znaczny. Oskarżona, jako osoba zajmująca się

sprawami gospodarczymi swej firmy dopuściła do sytuacji, w której do rozliczeń z organami podatkowymi wykorzystwała faktury (nierzetelne - nie dokumentujące rzeczywistych zdarzeń gospodarczych) na zakup materiałów i usług budowlanych, dążąc do uzyskania dla siebie wymiernych korzyści finansowych, albowiem na skutek jej działania doszło do zawyżenia kosztów uzyskania przychodów działalności gospodarczej.

Zauważyć trzeba, iż B. T. kierowała się czysto biznesową chęcią zysku. Ustalając wysokość stawek dziennych sąd odwoławczy miał też na względzie sytuację materialną oskarżonej, której dochody miesięczne (zgodnie z oświadczeniem oskarżonej) kształtują się na poziomie 30.000 złotych miesięcznie, posiada samochód w leasingu oraz działkę na W., lecz posiada również znaczne obciążenia w postaci kredytów 400.000 kredytu obrotowego

i 500.000 na potrzeby zakupu materiałów, paliwa, a dodatkowo, ponosi wydatki z tytułu wypłat dla pracowników, należności na rzecz Urzędu Skarbowego, a przy tym, nie ma nikogo na utrzymaniu. Tym samym, w ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonej kara finansowa najpełniej spełni pokładane w niej szeroko rozumiane cele wychowawcze i poprawcze, a w szczególności doprowadzi do uświadomienia jej wagi i naganności czynu, którego się dopuściła oraz do ukształtowania prawidłowej postawy w zakresie przestrzegania obowiązujących powszechnie zasad porządku prawnego, a w konsekwencji zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Kara ta również najpełniej uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>W oparciu o przepis art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od wydatków Skarbu Państwa poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz od opłat za obie</p>	

	instancje mając na względzie, iż ich uiszczenie w jej sytuacji osobistej i materialnej (opisane szczegółowo powyżej w punkcie 5.2.1.), oraz zważywszy na obciążenia fiskalne związane z przedmiotowym skazaniem, byłoby dla niej zbyt uciążliwe.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej B. T..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 października 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 527/18.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana